

ředitelství v Mor. Ostravě, platí pro obvod policejního ředitelství moravsko-ostravského a to moravskou i slezskou jeho část všeobecný zákaz, držeti a nositi zbraně jakékoliv bez úředního povolení. Nařízením jednak zemského presidia ve Slezsku z 15. srpna 1910, čís. 1396 z roku 1909 a z 11. listopadu 1910, čís. 1765/26, jednak zemské politické správy v Brně z 18. března 1919, čís. 19.068 a z 15. srpna 1910, čís. 62 z. zák., vydanými na základě § 42 zbroj. pat. ze 24. listopadu 1852, čís. 223 ř. zák. a ponechanými dosud v platnosti, bylo totiž z důvodů bezpečnosti až nadále zastaveno ve Slezsku i na Moravě právo držeti a nositi zbraně a náboje každého druhu a byla držitelům zbraní uložena povinnost zbraně a náboje v jejich uschování jsoucí po vyhlášení těchto nařízení bezodkladně odevzdati u politického úřadu. Poněvadž tedy těmito nařízeními byl vydán pro Moravu a Slezsko a tím i pro obvod policejního ředitelství v Mor. Ostravě všeobecný zákaz míti zbraň a náboje jakéhokoliv druhu, a obžalovaný, pro něhož neplatí žádná z výjimek v oněch nařízeních uvedených, jednal proti tomuto zákazu veřejně vyhlášenému, dopustil se přestupku § 32 zbroj. pat. tím, že nemaje úředního povolení, měl u sebe revolver, tedy zbraň, již držeti podle všeobecných dočasně platných zákazů není dovoleno. Zmateční stížnost není tudíž odůvodněna; pokud nedbá právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozhodnutí nejvyššího soudu, nezasluhuje povšimnutí. Bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3257.

V řízení zrušovacím může býti obžalovaný zastupován více obhájci.

Obhájce musí své zmocnění vykázati; nevykázal-li se ani písemnou plnou mocí obžalovaného, aniž vychází ze spisů na jevo projev obžalovaného, z něhož by se dalo usuzovati na udělení plné moci (na př. vlastnoruční podpis obžalovaného na podání, jímž byla zmateční stížnost ohlášena), nebo, že byl jako zástupce chudých k žádosti obžalovaného kromě k obhajování při hlavním přelíčení ustanoven také k provedení opravných prostředků, nelze mu pro nedostatek zmocnění pokud se týče oprávnění podle třetího odstavce § 41 tr. ř. doručiti opis rozsudku.

(Rozh. ze dne 13. září 1928, Zm I 495/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání stížnosti advokáta Dr. Josefa H-y do usnesení krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. července 1928, jímž obžalovaným pouze ohlášená avšak neprovedená zmateční stížnost proti rozsudku ze dne 30. května 1928 byla podle § 1 čís. 2 novely ku tr. ř. zamítnuta.

Důvody:

Podle záznamů protokolu o hlavním přelíčení obhajoval obžalovaného při hlavním přelíčení Dr. Josef H., jako »obhájce ex offio« a sub-

stituoval ho při tom advokát Dr. Josef J. Zmateční stížnost a odvolání do rozsudku ohlásil v zákonné lhůtě Dr. J., přiložil plnou moc obžalovaného a žádal o písemné vyhotovení rozsudku. Tytéž opravné prostředky ohlásil včas i Dr. H.; poněvadž nepředložil plnou moc, byl vyzván, by tak učinil, prohlásil však, že plné moci od obžalovaného nemá. Byl proto opis rozsudku doručen pouze Dr. J-ů, jenž však v osmidenní lhůtě po doručení rozsudku podle §§ 285 a 294 tr. ř. (od 19. června 1928 do 27. června 1928) provedení opravných prostředků nepředložil. Usnesením ze dne 10. července 1928 byla zmateční stížnost Dr. J-ů pouze ohlášená, avšak neprovedená ve smyslu § 1 čís. 2 novely ku tr. ř. odmítnuta. Stížnost Dra H-y do tohoto usnesení je bezpodstatná. Lze připustiti, že i v řízení zrušovacím může býti obžalovaný zastupován více obhájci (sb. n. s. čís. 533). Je však také nepochybné, že obhájce musí své zmocnění vykázati. Dr. H. nevykázal se však ani písemnou plnou mocí obžalovaného aniž vychází ze spisů najevo projev obžalovaného, z něhož by se dalo usuzovati na udělení plné moci (sb. n. s. čís. 2420) a jakým by na př. byl vlastnoruční podpis obžalovaného na podání, kterým byla zmateční stížnost ohlášena. Ze spisů není ani patrné, že byl Dr. H. jako zástupce chudých k žádosti obžalovaného kromě k obhajování při hlavním přelíčení ustanoven také k provedení opravných prostředků zmateční stížnosti a odvolání. Pro nedostatek zmocnění, pokud se týče oprávnění podle třetího odst. § 41 tr. ř. nedal nalézací soud právem doručiti opis rozsudku Dr. H-ovi a odmítl právem ve smyslu § 1 čís. 2 novely ku tr. ř. zmateční stížnost splnomocněným obhájcem Drem J-ů sice ohlášenou, avšak neprovedenou. Stížnost Dra H-y bylo proto zamítnouti.

Čís. 3258.

Trestní řád průvodní prostředky podrobně neuvádí, nestanoví pravidla důkazní; v § 258 tr. ř. nerozlišuje mezi možnými druhy důkazů. Pramenem soudcovského přesvědčení může býti vše, co bylo předneseno při hlavním přelíčení a je způsobilo, vykonávati vliv na přesvědčení soudu, vyjmajíc takové důkazní prostředky, jichž použití zákon výslovně zapovídá (na př. §§ 151, 170 tr. ř.).

Soud může použiti jako pramene poznání i výpovědi spoluobžalovaného (§ 252 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 14. září 1928, Zm I 228/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. února 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 176 II c) tr. zák., mimo jiné z těchto